

בש"פ 943/17 - באסם זאהדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 943/17

כבוד השופט ס' גובראן
באסם זאהדה

לפני:
העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 26.1.2017 במ"ת 42968-04-16 שניתנה על ידי
כבוד השופטת א' רון

י"א בשבט התשע"ז (7.2.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד דוד הלוי

בשם העורר:

עו"ד נעימה חנאווי-כרם

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' רון) מיום 26.1.2017 במ"ת 42968-04-16, במסגרתה נדחתה בקשתו של העורר להקלה בתנאי שחרורו.

רקע רלוונטי

2. נגד העורר, ועשרה נאשמים נוספים, הוגש ביום 21.4.2016 כתב אישום המייחס לו עבירות שונות שעניינן יבוא
עמוד 1

ושיווק של בשר לישראל ללא פיקוח, עבירות מס ועבירות על חוק איסור הלבנת הון. בית משפט זה עמד על עיקרי העובדות והאישומים המיוחסים לעורר בבש"פ 6071/16 (החלטתו של השופט ח' מלצר מיום 26.9.2016) ועל כן לא ראיתי מקום להרחיב בעניין. בתמצית ציין, כי כתב האישום מייחס לעורר ולנאשמים הנוספים הברחה של בשר מחו"ל לשטחי הרשות הפלסטינית, עיבודו והכנתו לשיווק בישראל – זאת ללא פיקוח תברואתי ותוך שימוש בתיעוד מזויף. על פי כתב האישום, העורר שימש כמנהל והבעלים בפועל של חברות שעסקו ביבוא הבשר מחו"ל, בהסוואת מקורו ובשיווק בישראל – כך מכרו בשר בשווי מוערך של עשרות מיליוני ש"ח. בנוסף, לחברות הנאשמות אשר נמצאות בבעלותו של העורר או שהוגדרו בבעלותו בפועל, מיוחסות עבירות מס בשיעור של כ-26 מיליון ש"ח.

בהחלטות קודמות, מצא בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר, כי הוא מסתמן כדמות העיקרית והמרכזית למיזם העברייני שמטרתו הייתה יבוא ושיווק של בשר שלא כחוק בהיקף כספים נרחב ביותר. לאחר כ-3 חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח, נקבע כי העורר יוותר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני ותחת הגבלות נוספות כגון איסור יצירת קשר עם של הנאשמים בפרשה, זאת כנגד מתן ערבויות – כמפורט בבש"פ 6071/16.

3. ביום 25.1.2017 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בבקשתו של העורר להקלה בתנאי הפיקוח האלקטרוני שנקבעו בעניינו. העורר גרס כי הוא נמצא במעצר בפועל או במעצר בפיקוח אלקטרוני זמן רב, וכי ההליך המשפטי בעניינו אינו צפוי להסתיים בחודשים הקרובים. העורר ציין את קביעת שירות המבחן לפיה הסיכון להתנהגות עוברת חוק בעניינו, וכי טען כי הוא מקיים את תנאי השחרור. עוד טען העורר כי הוא נעדר עבר פלילי וכי יתר המעורבים בפרשה זכו להקלה בתנאי מעצרם באופן שמאפשר להם לעבוד. על יסוד האמור, העורר סבר כי היה מקום להקל בתנאי מעצרו כך שיתאפשר לו לצאת לעבוד. העורר ציין שתי אפשרויות עבודה – בתור נהג או בתור מפקח של קבלן בנייה. מנגד, המשיבה גרסה כי נוכח החשש משיבוש הליכי משפט ומהימלטות בעניינו של העורר, ונוכח המסוכנות הבינונית-גבוהה הנשקפת מהעורר, כפי שציין שירות המבחן – האיזון הראוי בעניינו הוא בהמשך מעצרו באיזוק אלקטרוני. המשיבה הדגישה כי העורר מסוכן יותר משאר הנאשמים בפרשה וכי החשש להימלטות בעניינו גדול יותר.

4. בית המשפט המחוזי, בהחלטתו מושא ערר זה דחה את הבקשה. בית המשפט עמד על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעורר ועל המקום המרכזי שלו במתואר בכתב האישום. בית המשפט עמד על החלטות קודמות בעניינו של העורר, בהן נקבע כי האיזון הראוי בעניינו הוא במעצר בית בפיקוח אלקטרוני בצירוף ערבויות, וכי האפשרות שניתנה לו לצאת לתפילה למספר שעות בימי שישי היא "בגבול שורת הדין לטובתו". בית המשפט ציין כי הקלה בתנאים אלה, ובפרט מתן אפשרות לעורר לצאת לעבודה בתור נהג, תהווה הפרה של האיזון ההולם בעניינו. בית המשפט קבע כי חלוף הזמן ממועד תחילתו של מעצר הבית – כחצי שנה – אינו ארוך באופן קיצוני בהינתן סיבות המקרה. לבסוף, בית המשפט המחוזי עמד על החשש לשיבוש הליכים ולהימלטות מאימת הדין; על חומרת כתב האישום ומקומו המרכזי של העורר בפרשה; ועל הערכת שירות המבחן ביחס למרכיב המניפולטיבי באישיותו של העורר. על יסוד כל האמור, דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו של העורר.

הערר

5. בעררו לפניי, העורר חוזר על עיקר הטענות שהעלה בפני בית המשפט המחוזי. העורר סבור כי נקודת האיזון בעניינו השתנתה, וכי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא התיר לו לצאת לעבודה או למצער הורה על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניין. העורר מבסס עמדתו זו על מספר אדנים: הראשון, חלוף הזמן – העורר מדגיש כי פרק הזמן שבו

הוא מצוי במעצר, הן מאחורי סורג ובריח והן בפיקוח אלקטרוני, הוא משמעותי ביותר ומביא לפגיעה חמורה בו. השני, התמשכות ההליכים הצפויה – העורר טוען כי התמשכות ההליכים בעניינו צפויה להיות משמעותית, זאת היות שטרם ניתנה תשובה לאישום, היות שחלק מחומרי החקירה הועברו לו רק לאחרונה, והיות שבפרשה מעורבים נאשמים רבים וצפויים להחקר עדים רבים. השלישי, התנהגות העורר – העורר מדגיש כי לא נזקפה כל הפרה של תנאי מעצרו באיזוק אלקטרוני ולכן הראה, לשיטתו, כי הוא ראוי לאמון מערכת המשפט. הרביעי, מצבו הכלכלי המדרדר של העורר נוכח היעדר אפשרות לעבוד, הליכי החילוט שננקטו נגדו ואבדן שמו הטוב. החמישי, העורר מציין כי הסיכון הטמון בהיענות לבקשתו הוא נמוך, זאת נוכח עמידתו בתנאי המעצר, ומאידך גיסא כי החשיבות בשילובו של העורר במעגל העבודה היא גבוהה. נוסף על כך, העורר גורס כי היות שהעבירות המיוחסות למשיבים 4 ו-5 זהות לעבירות המיוחסות לו, יש מקום להקל בתנאיו כשם שהקלו בתנאיהם. על יסוד הדברים העורר טוען כי יש מקום להורות על הקלה בתנאי מעצרו כך שיתאפשר לו לצאת לעבוד, ולחלופין הוא גורס כי יש להורות על קבלת תסקיר שירות מבחן עדכני בעניינו בנוגע לאפשרות יציאתו לעבודה.

6. מנגד, המשיבה סבורה כי אין מקום לקבל את הערר. בנוגע להשוואה בין העורר לבין יתר הנאשמים בפרשה – המשיבה גורסת כי נוכח התפקיד המרכזי של העורר בפרשה, כי אין הנדון דומה לראיה. המשיבה מצינת עוד את התייחסות תסקיר שירות המבחן שקבע כי קיים חשש משיבוש הליכי משפט או הימלטות בעניינו של העורר, בנוסף סיכון בינוני עד גבוה. אשר להימשכות ההליכים, המשיבה גורסת כי אמנם אין היא סבורה שהמשפט יתנהל במהירות, אך לדידה לנוכח מכלול השיקולים ועילות המעצר הקיימות בעניינו של העורר – אין מקום להקל בתנאי מעצרו באיזוק אלקטרוני.

דיון והכרעה

7. לאחר שעינתי בהודעת הערר ובהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. סעיף 22ד(1)(ג)(2) לחוק המעצרים מאפשר לקבוע חלונות פיקוח לאדם שנמצא במעצר בפיקוח אלקטרוני, בהם הוא רשאי לצאת ממקום הפיקוח בין היתר "לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר או לתכלית חשובה אחרת מטעמים שירשמו". הלכה היא, כי כלל אין מקום לאפשר לעצור בפיקוח אלקטרוני חלון פיקוח רחב על מנת לאפשר יציאתו לעבודה, נוכח הסטטוס בו הוא נמצא. בין השיקולים ששוקל בית משפט זה על מנת על מנת לחרוג מהכלל האמור ניתן לציין את מסוכנותו של המבקש, את חלוף הזמן וצפי התמשכות ההליכים המשפטיים, את ההיזקקות הכלכלית שלו, את אופי העבודות, ואת עמדת תסקיר שירות המבחן ביחס ליציאתו לעבודה (בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-14 (11.1.2017); בש"פ 6815/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (13.9.2016); בש"פ 5792/16 היילי נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-17 (1.8.2016); בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.2.2016)).

לא מצאתי כי בעניינו של העורר קיימות נסיבות חריגות המצדיקות חריגה מהכלל האמור לעיל. אף שתסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר אינו מצביע על מסוכנות משמעותית, שירות המבחן מציין כי קיים סיכון בינוני-גבוה לשיבוש הליכי משפט ועל כן המליץ על מעצרו במעצר בית. נוסף על כך, מרכזיותו של העורר במעשים המיוחסים בכתב האישום, המאפיינים המניפולטיביים הקיימים בעורר, האמינות הנמוכה שייחס לו בית המשפט המחוזי והחשש משיבוש

הליכי משפט הקיים בעניינו (ראו: החלטת בית המשפט המחוזי (השופט א' רון) בעניין זה מיום 6.6.2016) – כל אלה הביאונו לכלל מסקנה כי צדק בית המשפט בקביעתו, וכי אין לאפשר לעורר לצאת לעבודה בשלב זה (השוו: בש"פ 571/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י (2.2.2014); בש"פ 6747/12 חדיגה נ' מדינת ישראל (24.9.2012)). אשר ליתר טענותיו של העורר – אמנם לא נעלמה מעיני העובדה שהעורר נמצא במעצר זמן ממושך וכי ההליכים המשפטיים בעניינו אינם צפויים להסתיים בקרוב; ואולם, איני סבור כי יש בעובדות אלו כדי לשנות את חלונות הפיקוח שנקבעו זה לא מכבר בעניינו של העורר. זאת ועוד, מרכזיותו של העורר בפרשה, בנוסף לנסיבותיו הייחודיות מצדיקות את הבחנתו משאר הנאשמים בפרשה, ולפיכך גם דין טענה זו להדחות (בש"פ 4211/15 גיגי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.7.2015)). אשר על כן, דין הערר להדחות.

9. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשע"ז (8.2.2017).

ש ו פ ט